

LAURA MALMIVAARA ANTTI HEIKKINEN

Pelkkää juhlaa

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54311-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

1. luku

STUDIO

Santeri:

Hän makasi kyljellään kasvot minuun päin. Tuo etelän laululintu, vastentahtoinen vieraani.

Hän oli alasti eikä unissaan peitellyt mitään.

Vaaleat hiukset olivat yön aikana levinneet tyynylle ohuiksi juoviksi.

Osa oli tarttunut poskeen. Yksi hius kulki huulten yli.

Teki mieli siirtää se syrjään. Mutta en tehnyt sitä.

Katselin vain. Sen mitä pimeässä näin. Ääri viivoja, varjoja. Pehmeyttä.

Vatsa roikkui poimuna.

Iho, joka joskus oli antanut tilaa toiselle ihmiselle.

Siinä oli hienoja, lähes näkymättömiä juovia.

Sellaisia, joita elämä piirtää. Raapii ja repii.

Kämmenessä oli pieni vaalea viiva, ehkä vanha arpi.

En ollut nähnyt sitä illalla. Niin monta yksityiskohtaa oli mennyt ohi. Maksaläiskä, haljenneita kynsiä, yksittäisiä viiksikarvoja.

En nähnyt niissä mitään korjattavaa.

Näin kartan. Puoli vuosisataa elettyä elämää.

Sormet olivat vähän koukussa, aivan kuin ne pitäisivät kiinni jostakin. Menneistä päivistä, niiden lämmöstä ja kirkkaudesta, pienen pojan kainaloista.

Teki mieli laskea käteni siihen viereen.

Ei päälle.

Ei kiinni.

Mutta niin lähelle, että kämmenselät melkein koskettaisivat, tuntisivat toisensa.

En tehnyt sitäkään.

Ei häntä tohtinut edes hipaisulla häiritä. Laululintu olisi lentänyt pois, pelästynyt sitä mitä silmistäni näkyi.

En minä ollut rakastumassa.

Minä olin muistamassa.

2. luku

KAIKU

Aune:

Mun kaunis kotimaani on vailla vertaistaan... kuin helmi se kirkkautta hohtaa... aukees nyt... nyt linnan nään maan vierahan... no on kehveli tiukka... sen loisto kuitenkin ei harhaan voi kulkuani johtaa... no perhana...

Aaro:

Pävee Aunelle!

Aune:

Päivää.

Aaro:

Ja on hyvä päivä. Niin kuulakka keli. Lähtiissä arvoin, että laitan ko lyysin piälle vai ihanko tuota tarkenis paitahihasillaan. Arvooppa kumpaanko lopputulokseen tulin?

Aune:

Ei sulla takkia oo päällä.

Aaro:

Eipä oo. Elikkä lottoot, jotta jätin palttoon pihhaan?

Aune:

Näinpä näitten päällimmäisten johtolankojen perusteella tekisin.

Aaro:

Joo mut viäriin mäni. Kiskasin minä takin piälle, mut tuossa parkkipaikalla aatosta noustessa kiskasin sen piältä pois ja nakasin takapenkille.

Aune:

Eli väärin meni.

Aaro:

No se män ihan kertakaikkiaan viäriin. Eli mitäpä opimme tästä? Sen, että todennäkösin vaihtoehto ei oo läheskään aina se oikee. Jokainen luulee oman näkökenttensä rajoja maailman rajoiksi. Kukapa sano näin?

Aune:

Sinä.

Aaro:

Ee vuan alunperinpä?

Aune:

Jeesus.

Aaro:

Eikä ollu kun Arttur Skoppenhauer.

Aune:

En tunne.

Aaro:

Filosooffi. Saksalainen. Sano myös muun muassa näin, että myötätunto on ihmisen moraalisten tekojen aidoin vaikutin. Siinäkö siinä suolakurkkupurkin kanssa ähistät?

Aune:

Ei aukee. Olisin yhen, kaks syöny. Nämä on hyviä välipaloja. Suolatasapaino pyssyy kohallaan. Mut ei, ei se aukene nyt ei.

Aaro:

Ne on joskus pirut yllättävän tiukkoja nuo. Annappa tänne.

Aune:

Siinon.

Aaro:

Katoppa tuosta. Nuin. Oho. No vuan nyt, näin! No ei.

Aune:

Eipä auennu.

Aaro:

Tämä on poikkeuksellisen sitkee yksilö, mut kyllä se kato... tuosta kun minä... tähän on kato tekniikkalaji, tässä pittää... osata yhtä aikoo paenoo ja sitten kierräytye tätä kantta...

Aune:

Verisuones katkee kun ponnistelet.

Aaro:

Eeh se... se pittää vuan löytee oikeenlainen painetasapaino tähän...

Aune:

Anna olla.

Aaro:

Elähän nyt, elähän nyt kun... minä oon aikanaan sen verran monta tiukkajenkasta pullonkorkkiakkii pyöräyttäny paikaltaan, jotta pitäs tässä nyt Veeliksiin Makukurkuistakkii suaha niskalenkki napat-tu-a...

Aune:

Aaro ihan totta, anna olla.

Aaro:

Se on... ihan katoppa tuossa liipasimella...

Aune:

Siinä on kaks itepäistä vastatusten nyt.

Aaro:

Ei myö olla tämän purkin kansa itepäisiä, myö ollaan perik-
antamattomia ja se on ihan eri asia... ja nyt!

Aune:

Oho! Se on siinä.

Aaro:

Minähän kato sanoin, että se ei oo voima niinkään vuan tekniik-
ka. Joo, siitäpä.

Aune:

Kiitos. Ja nyt ryypätään tälle hommalle harjakaiskahvit.

Aaro:

No mikäpä. Se on... kaks rahhoo eikös se oo.

Aune:

Talo tarjoo.

Aaro:

Ei kun ota, ota vuan nämä kolikot pois taskun pohjalta pyörimästä.

Aune:

Ei ne siellä hometta kasva. Maksat ens kerralla.

Aaro:

No mänkään nyt sitten. Tämän kerran. Kunhan ei tavoiks oteta.
Kohta koputtaa vouti soittoruokalan ovelle, jos liian hövelisti alat
ilimaseks juomia tyrkytellä.

Aune:

Voi olla, että ennätän pistää ite tämän kiskan ovet säppiin ennen sitä.

Aaro:

Mitä se?

Aune:

Jos tässä vaikka eläkkeelle.

Aaro:

Sinä?

Aune:

Minä.

Aaro:

Nuor immeinen kesken ikiästä eläkkeelle?

Aune:

Seihtemänkymmentä mittarissa. Yli.

Aaro:

No eihän se oo näinä päivinä... seihtemänkymmentä on uus viiskymmentä. Eihän sulla oo vielä mittään vaivojakkaan eikä mitään? Kinttu nousoo kun Alisa Vainiolla.

Aune:

Silläpä just. Oishan se soma, jos ennättäs jäähä terveenä eläkkeelle. Siks toisekseen eikö tuo ois jo ansaittua? Tässä on aika monta vuotta tullu tuoppia täytettyä. Ensin Reijon kanssa ja sitten yksin.

Aaro:

Niin no... no enkä minä nyt sillä, että ei ansaittua ois. Mut oishan tuo aika nöpelöo, jos tämmösellä kylällä ainut kapakki pistäs uk-sesa umpeen. Vai onko sulla joku jatkaja kateltuna sitten?

Aune:

Ei oo. Ei oo jatkajaa enkä oo semmosta katellu. Enkä oo allak-kaan eläköitymispäivääkään merkinny. Kunhan nyt sanoin. Vähän niin kun varotin. Että semmostakin saattaa tapahtua.

Aaro:

Niin niin. Mikäs siinä. Sehän on muotia. Sitä tätä ihmiskuntoo varotellaan tätä nykyä aika monesta asiasta.

Aune:

Eikä mene perille.

Aaro:

Meleko heikosti. Se isköö kriisi aina yllättäen, vaikka mitenkä ois etukäteen asiantuntijat A-Studiossa puolympyrässä istuneet ja vakavina jutelleet, jotta eihän se nyt mikkään muoimassa var-moo oo, mutta riskit on olemassa.

Aune:

Puhutaan jostain muusta. Ei jaksa uutisista. Kun ne on huonoja.

Aaro:

Nee. Juu-u. Juupa juu. Se oli tämä Skoppenhauveri muuten vei-kee kaveri. Tönäs yhen vanahan naisen rappusissa nurin, kun tämä nainen hänen mielestään puhu liian paljo. Ei se kuollu kumminkaan, ei käyny niin otrasesti kun sinun miesvainajalles

tuolla parin kellariportaikossa, mut särky pahaks ja Skoppenhaueri joutu sille korvauksia maksamaan niin pitkään kun se eli. Siis tämä nainen.

Aune:

Mitäs meni tönimään. Olis tullu halvemmaks kuunnella toisen höpötystä.

Aaro:

Eläpä muuta sano. Joo-o. Semmosia. Mistäs myö sitten juteltas?

Aune:

Tuli tekstiviesti.

Aaro:

Oho? Mistä tiijät?

Aune:

Miten niin mistä tiijän?

Aaro:

No kun ei kuulunu minkäänlaista kilikatusta. Semmosta mikä kuuluu, kun viesti tulloo. Semmosta esmerkiks että piip piip.

Aune:

Illalla tuli. Arvaa keltä ja minkälainen?

Aaro:

Hetkinen! Apropoo! Nythän se on sillä lailla, että oiskohan tulluna molemmille samanlainen viesti samalta henkilöltä jopa.

Aune:

Ai sinäkii sait sen?

Aaro:

Kyllä kyllä, mutta kato kun arvelin itemielessän, että en tohi sulle sannoo että sain, kun en tienny varmaks että ootko sinä suanna. Vaikka mietinhän minä totta kai, jotta iliman muuta oot suanna sinäkii. Kun kerran minäkii. Kun lähheisimpiähän työ ootta mitä minä ja hän. Tai en nyt tietysti voi nuin yksviivasesti sannoo, että lähheisempiä, koska ihmisten väliset suhteet ne on kumminnii aina vähän erilaisia, että yhtä kohtaan se lähheisyys on toisenlaista kun toista kohtaan ja luottamuksen ilimapiirit on erilaisia sikäli, jotta jonkun kansa se perustuu eri asioihin kun vastoovasti jonkun toisen kansa ja ite asiassa just tästä nimenomasesta syystä se on hirmu vaikee ruveta erittelemään, kuka on kellekkii lähheisempi kun joku toinen, joka on niin ikkään lähheinen mutta eri tavalla läh...

Aune:

Oos ääneti nyt tai kohta se on minun turha ennää eläkkeestä haaveilla, kun jouvun korvausrahoja makselemaan samasta syystä kun se sinun Soppenhauveris. Vastasitko sinä sille?

Aaro:

Niin siihen viestiin?

Aune:

Niin nii!

Aaro:

En oo vielä arvannu vastata. Kun ite asiassa minä vähän just sillä hatulla tulín tänne nyt, että tunnustelen onko mahdollisesti sinut-tii kututtu ja jos on, niin kun nyt on, niin kysyn sitten, jotta meinasitkos sitä lähtee sinä?

Aune:

Hyvin vakaasti harkitsen.

Aaro:

Niin että Helsinkiin lähtisit.

Aune:

Nii.

Aaro:

Tämän meijän toimittajan ensmäistä kirjoo julukasemaan.

Aune:

Niinhän siinä luki. Oottas. Tässä. ”Esikoiskirjani julkaisutilaisuutta vietetään Rytmí-baarissa Helsingin Hakaniemessä...” päivämäärä on ja kellonaika...

Aaro:

Se on kahen viikon piästä jo.

Aune:

”... Jos pääset paikalle, olisi kiva. Jos et, ymmärrän. Ei lahjoja, ei puheita. Kunhan on puhetta.”

Aaro:

Missä välissä se kirjan on kirjottanna?

Aune:

Ei sitä oo tässäkään näkyny aikoihin. Tai on, mutta harvinaisen harvoin.

Aaro:

Ja sinä meinasit että Helsinkiin?

Aune:

Totta kai. Sen kerran kun tuommosiin bileisiin kututaan.

Aaro:

Entäs tämä Kaiku-paari?

Aune:

Olkoon kiinni.

Aaro:

Niin kiinni? Tämän laittasit kiinni? Sinä?

Aune:

Ei siihen minun maailma kaadu ja tuskin keikahtaa tämä kyläkään. Ihmisillä on rahat vähissä ja syksykuukaudet muutenkin hiljaisia. Sitä paitsi tuo on arkena. Alkuviikosta heti. Asiakas-köyhiä iltoja eniveis.

Aaro:

Jaa. Mut en kait minä tuonne?

Aune:

Mikset?

Aaro:

No immeisten ilimoille. Ei mulla oo pukuakaan käypästä.

Aune:

Kauluspaidan ostat Tokmannilta. Ja suorat housut.

Aaro:

Eipä mulla kato selekä kestä istua autossa sinne asti.

Aune:

Junassa on hauska matkustaa.

Aaro:

Se on kallista kyytiä. Ja missä sitä yötä?

Aune:

Hotellissa.

Aaro:

Se on vielä tyyriimpätä se! Ja tietysti taksilla ajeltas paikasta toiseen? Niinkö meinasit, että kaikki vähät rahat lähtisin sinne tarveeseen? Minkä takia sen ei passoo tiällä kirjasa julukasua juhliä? Ja mistä sekkii muka kirjottaa? Onko ne runoja tuas vai ihanko hän on roosan puolelle sutkahtanna? Ja mitenkä hienoja immeisiä siellä on? Ei, ei puhettakkaan.

Aune:

Kyllä me Aaro sinne lähetään.

Aaro:

Minä en lähe sinne ihteeni häpäsemään. Julkkisjuhliin. Jou-
vun vielä jonnii Sohvi Oksasen kanssa sammaan pöytään. Tai
Esa Saarisen. Se kun leopartitakki piällä tillottaa minua silimiin
samppanjalasi koprassa, niin mistee minä semmosen kanssa os-
soon puhua?

Aune:

Shoopenhauerista.

Aaro:

En lähe, en, elä luule.

Aune:

Aaro. Aaro.

Aaro:

No mitä se marnuaa.

Aune:

Aaro.

Aaro:

Elä yritäkkään kahtoo tuolla tavalla. Eläkä räpyttele niitä silimiäs.
Hmh. Vai jotta junalla vielä. Hmh. Ja hotelliin, helevetti. Ei, ei, ei
puhettakkaan. Jaa-a. Kiitos kahvista. Pittää tästä.

Aune:

Kiitos kun aukasit kurkkupurkin.

Aaro:

No ee mittään, se nyt ol... pikku juttu. Se kun on tekniikkalaji. Ei se voimalla yksin, se on kato... oikeeseen aikaan kun painat ja pyöräytät, niin... se on. Naks vuan ja kurkunsyöntiin. Joo. No eepä mitä, terve.

Aune:

Terve.

HILJAISUUS

Aune:

Vain sinne kuuluu juureni, ei maihin vieraisiin... en kaukana armastain mä kohtaa...

Aaro:

Pävee.

Aune:

Oho. Santsikuppiko jäi.

Aaro:

No ee kun. Paljoko tuo maksas semmonen junakyiti ja hotellissa makkoominen?

3. luku

STUDIO

Santeri:

Huoneessa tuoksui joku.

Shampoo. Makea hiki. En saanut siitä kiinni.

Ajattelin, että vielä muutama tunti sitten hän oli ollut vieras.

Ajattelin, että minä en tiedä tästä ihmisestä juuri mitään.

En tiedä mitä hän pelkää.

En tiedä millainen hän on väsyneenä

tai miten lohduttaa itkevää lastaan.

Mutta tiedän, miten hän lähtee. Hän hiipii rikkinäisestä ovesta ulos, aamun ensimmäisinä tunteina, vielä juopuneena punaviinistä, silmät turvonneina, sulkeutuneena kuin häkkiin palannut lintu.

Sinne hän hävisi, tuntemattomille maille. Eikä kuullut kaikuakaan, ei jälkeä, ei loppusointua. Ei mitään.

4. luku

RYTMI

Laulaja:

Sä oot täällä.

Toimittaja:

Joo. Terve.

Laulaja:

Kiitos kutsusta.

Toimittaja:

Eipä mitä.

Laulaja:

Ja onnea.

Toimittaja:

Kiitos kiitos. Istu siihen vaikka.